

Historiebeskrivelser og uddrag fra Mesterlære III

(Tillæg til pressemeddelelse)

Uddrag fra novellen

Freja

Villa Afrodenus

(Kapitel 3)

Efter få minutters kørsel bevægede de sig ind i et af byens dyre og klassiske kvarterer. Gaden, de svingede ind på, bød på det ene mon-dæne hus efter det andet, og det var næsten givet på forhånd, at Jaguaren skulle svinge ind i indkørslen ved det smukkeste af dem alle. Da Freja parkerede sin lille bil, foldede en stor rødstensvilla fra trediverne sig ud foran hende. Huset var omgivet af en skøn velholdt have. Der var frugttræer, buske og blomsterbede prydet af alle tænke-lige farver og omgivet af en blød lysegrøn og frodig græsplæne, der indbød til, at man smed sig på den med det samme.

Der var helt stille i nabolaget, og kun fuglekvidder vidnede om, at der fandtes liv omkring dem. Det var stadig tidlig eftermiddag, og alle naboerne var velsagtens på arbejde for at tjene, hvad det krævede for at kunne bo her.

I det øjeblik hun krydsede skellet til matriklen, var det som at træde ind i en tidløs verden.

Freja hæftede sig straks ved husets navn, der stod med snørklede bog-staver over vinduet på karnappen ud mod gaden. 'Villa Afrodenus' hed det.

Den gamle overlæge stillede sig ved siden af Freja og fulgte hendes blik.

"Det er måske ikke det mest opfindsomme navn..." grinede han med en snert af undskyldning i stemmen. "Fruen og jeg havde bare i sin tid et behov for at vores drømmehjem fik et navn, der passede til os" Freja så på ham med et spørgende smil, og han fortsatte med at forklare: "Sjovt nok er der ikke mange, der har spurgt til det gennem tiden, og det er kun få, der kender forklaringen, men det er en sammenskrivning af de to kærlighedsgudinder fra Grækenland og det Gamle Rom..."

Freja lyste op, da tiøren faldt. ”Ah, Afrodite og Venus bliver til Afrodinus, ikke?” spurgte hun og strålede.

”Jo, præcis. Som sagt er vi lidenskabelige mennesker, der dyrker og hylder livet, og det havde vi brug for at udstråle til verden her fra vores lille oase”, grinede han og sluttede: ”Om resten af verden så forstår budskabet, er mindre vigtigt. Bare de, for hvem det har relevans, gør. Skal vi gå ind?”

Da de nåede op ad den brede hovedtrappe, dvælede Frejas blik ved den indgraverede brevsprække i hoveddøren. ’Victoria og Henrik Christiansen’ stod der. Det gik op for hende, at de slet ikke havde præsenteret sig for hinanden endnu og med et bredt smil, strakte hun skyndsomt hånden frem og sagde: ”Jeg hedder i øvrigt Freja.”

Henrik smilede tilbage og greb hendes hånd idet han svarede: ”Det vidste jeg da godt Freja.”

I et splitsekund blev hun grebet af panik over, at han kendte hendes navn på forhånd. Var det her nu også så tilfældigt et møde, eller lå der en planlagt agenda bag, at hun skulle med til huset? Hun anede jo ikke, hvad der ventede derinde, og ingen andre vidste, hvor hun var.

Henrik brød ud i sin hjertelige latter og lagde en hånd på hendes skulder. ”Bare rolig. Du er ikke fanget i et ondsindet komplot. Jeg kunne bare ikke dy mig for lige at lure i systemet, hvem der havde fået prik i dit tidsrum og prøve at finde ud af, hvad du hed... altså da jeg klædte om. Og jeg havde regnet ud, at det måtte være dig, der var Freja”

Hun grinede lettet og følte sig lidt dum over at sætte dette venlige menneskes gæstfrihed under tvivl, når hun følte sig så ekstraordinær tryk ved ham.

Lige så smukt og velholdt, som huset var udvendigt, var det også indvendigt. De trådte ind i en stor hall med en svungen trappe op til førstesalen og en stor dobbelt glasdør ind mod stuerne.

Alle rum var prydet med flotte stuklofter – selv i køkkenet og på det store gæstetoilet i stueetagen. Alt var holdt i original stil fra trediverne, men det fremstod, som om det lige var blevet bygget.

Møblerne var et sammensurium af antikke og tidløse designklassikere suppleret med kunst på væggene, og alt sammen komplementerede helheden. Det var et komplet og stilfuldt æstetisk hjem.

Freja blev vist igennem tre sammenhængende stuer, hvor den sidste havde udgang til orangeriet, der vendte ud mod baghaven.

Solens stråler faldt smukt igennem ruderne og spillede hen over den ene væg, der fangede hendes interesse med det samme.

Der stod en stor skænk med et hav af billedrammer, der fortsatte på væggen ovenover. Hun begyndte at nærstudere dem, og Henrik forklarede gladelig og stolt, hvem der var på de forskellige billeder.

Parret havde to sønner, der begge var gift og havde børn i dag. Freja kunne nærmest følge med i hele deres liv til dato ud fra hans ivrige fortællinger og ud fra motiverne, der viste alle aldre og livsbegivenheder.

Der var også billeder af Henrik og Victoria, lige fra de var helt unge og blev gift og til nu. Freja hæftede sig straks ved, at selv på fotos havde Victoria det samme dragende glimt i øjet som Henrik havde. Hun var samtidig en yderst attraktiv kvinde, selv på den gode side af de tres år, som hun måtte være nu.

”Vi må hellere få lavet kaffen”, sluttede Henrik, da det sidste billede på væggen havde fået sin fortælling. Freja fulgte med ud i køkkenet og så til, da han satte en blankpoleret kedel med vand over på gaskomfuret. Her var der ingen plastik-elkedel eller kaffemaskine.

”Det tager lige nogle minutter...” sagde han med et smil og viste vej med hånden, ”men imens kan vi jo lige se overetagen.”

Ovenpå blev Freja præsenteret for et kontor, et gæsteværelse og et kort kig ind fra døråbningen i parrets soveværelse. Der var en naturlig intimbarriere, der forhindrede Freja i at gå helt derind, selvom det tydeligvis ikke havde gjort Henrik noget, hvis hun havde gjort det. Det hele var indrettet og holdt med samme perfektion og stil som underetagen. Det store badeværelse, der blev vist frem som det næste, lignede et mindre wellness-spabad. Det var med både badekar, dobbelt bruser og to håndvaske, og det var alt sammen med messing armaturer. Væggene var beklædt med smukke marmorfliser, og de indbyggede skabe var snedkerkram med fyldningslåger og greb, der selvfølgelig matchede armaturerne.

”Det er jo enhver kvindes drøm det her!” kvidrede Freja betaget. Hendes øjne kærtegnede alle detaljer i det smukke rum, som hun

sagtens kunne se sig selv have brugt mange timer i, hvis hun havde boet her.

”Ja, efter drengene flyttede hjemmefra, var der mange i vores omgangskreds, der spurgte, om vi ikke skulle sælge huset og flytte i noget mindre. Tage ud at rejse verden rundt og sådan noget, som åbenbart er en drøm for mange i deres otium”, svarede Henrik, idet han med hånden viste vej til at fortsætte rundvisningen. ”Men da vi fik det her for os selv igen, så vi det som en ny epoke i vores liv eller måske mere som en mulighed for at finde tilbage til det, der var en gang. Sådan er det vel for alle forældre, når ungerne flyver fra reden, og vi elsker jo det her sted. Vi vil helst være her, og vi har jo allerede rejst verden tynd med vores børn alligevel, så hvorfor skulle vi gøre som alle andre?” Freja kom til at smile over hans ord, som hun kunne forbinde sig så eftertrykkeligt med. ”Det handler altid om at se muligheder frem for begrænsninger. Måske en gammel floksel, men en sand floksel”, grinede Henrik tilbage, idet han slog døren op til det sidste rum lige ovenfor trappen.

”Vi kunne for eksempel få lavet påklædningsværelset her, som vi kalder det.”

Rummet, der åbnede sig for Freja, var helt anderledes end de andre, og der var noget ekstraordinært bjergtagende ved det, som greb hende med det samme. Den lille ændring i Henriks stemme, så snart de gik derind, hjalp nok også på denne fornemmelse. Og tænk sig at have verdens lækreste badeværelse med et tilhørende påklædningsværelse! Freja forstod nu endnu bedre, hvorfor Victoria ikke ville bytte dette med en praktisk lejlighed og jordomsejlinger.

I modsætning til resten af husets pudsede lofter, var det herinde beklædt med smukt træ. De høvlede brædder havde mellemrum både på langs og i de forskudte ender, så øjet blev fristet til følge mellemrummenes mønstre i alle retninger. Værelset var det mindste på overetagen, men det havde stadig en pæn størrelse, og et hurtigt skøn ville være, at det var cirka femten kvadratmeter.

Sidevæggen overfor døren var én lang skabsvæg, hvor lågerne var lavet af limtræsstave i samme træsort som lofterne, og som gengav samme mønster bare i mindre skala.

Væggen overfor ved siden af døren var dækket af spejle fra gulv til

loft, og i karnappen i den ene ende var glasset i det store vinduesparti matteret. I den modsatte ende stod en klassisk divan midtfor med hovedenden mod væggen og fodenden stående frit ud i rummet.

Resten var fri gulvplads prydet af høvlede brede planker.

Freja kunne svagt dufte Victorias parfume i luften og forestillede sig, hvordan hun havde stået her for nogle timer siden for at gøre sig klar til at tage på arbejde.

”Hvor er det et vildt loft... Og skabene...” udbød Freja betaget. Det var også, som om Henrik havde en form for særlig ærbødighed for dette rum, da han begyndte at forklare: ”Ja... som sagt fik huset en overhaling, da teenagerne blev til mænd.” Han rømmede sig kort og lod en hånd glide ned over den ene skabslåge. ”En gammel ven af os er en gudsbenådet snedker. Vi er i øvrigt nok de eneste mennesker, han ser, tror jeg... Victoria havde jo længe gået og drømt om sådan et rum her... og det havde jeg selvfølgelig også”, skyndte han sig at tilføje, ”Men ja, han byggede det her til os i sølvbryllupsgave. Han gik her og arbejdede hver dag i over en måned, men han ville ikke med til selve festen. Han er lidt speciel”, Freja kunne ikke lade være med at følge Henriks eksempel og lod også sin fingre nyde overfladen på en skabslåge. ”Vi måtte ikke se det, før han var færdig, så det var noget af en tålmodighedsprøve”, sluttede Henrik og slog ud i sin smittende latter igen.

”Kiggede I slet ikke ind undervejs, altså når han var taget hjem om eftermiddagen eller sådan noget? I må da have smugkigget, come on!” grinede Freja.

”Man snyder kun sig selv ved ikke at følge de rammer, som er én understukket!” svarede Henrik kort og blinkede til hende med et skævt smil. I det samme begyndte kedlen nede på komfuret at fløjte, og de skyndte sig ned for at gøre kaffen klar.

Det var næsten som at være i en anden tid bare at betragte Henrik lave kaffen. Tragten var med en gammeldags stofpose og der blev brygget direkte ned i en smuk porcelænskande.

Han anrettede sirligt en bakke med kaffekopper, en lille skål med

småkager og kanden med kaffe naturligvis.

”Kom, vi sætter os ud i orangeriet. Vil du gå forrest og åbne døren?” spurgte han venligt med bakken mellem hænderne og viste vejen med øjnene.

Freja følte sig som en ung pige, der besøgte ’grosserer Holm’ tilbage i trediverne, og hun gik gerne forrest gennem stuerne – fuldt bevidst om at bevæge sig så feminint og sensuelt, som hun overhovedet kunne, foran Henrik.

De havde knapt nok fået sat sig og fået sippet den første tår kaffe, før han greb bolden helt tilbage fra gymnastiksalen. Freja kunne tydeligt mærke, hvordan han uden videre kunne køre dåseåbneren rundt i kanten og skrælle låget af hende. Der var intet, hun kunne stille op, og hendes vante parader var uden effekt, men det følte sig rigtigt og en sær frihedsfølelse overskyggede det grænseoverskridende.

Det føltes, som om han nåede at stille tusinde spørgsmål, og at hun ikke svarede på et eneste men bare lod sig bære af hans stemme og med blussende kinder nød udsigten over den smukke sommerhave, imens hun lyttede.

”Jeg har nok bare ikke mødt den rigtige endnu”, fik hun til sidst svaret på hans borende eksistentielle spørgsmål om, hvorfor så gudesluk en kvinde som hun ikke havde fundet sin lykke og sin kærlighed endnu.

”Vi er jo som sagt tilbøjelige til at tro på, at det er omverdenens doktriner og forventninger til os, der også er det rigtige for os, og at det er det, vi skal finde eller det, vi skal leve med. Men husker vi nu også at mærke efter og stille os selv spørgsmålet, hvad der er vigtigt for os som individer? Der findes jo ikke to éns mennesker på denne jord”

Han holdt en lille tænkepause og tilføjede: ”Vi mennesker har jo slidt og slæbt igennem årtusinder for netop at frigøre os fra de lavpraktiske behov... frigøre os fra at skulle holde sammen med en partner alene for at sikre arten, eller for at sikre at vi og vores afkom får mad hver dag... frigøre os fra at skulle være i kontant alarmberedskab for udefrakommende trusler. Hvorfor er det så, at ’flokken’ stadig dikterer os efter nogle urtidsbehov, der ikke længere eksisterer?”

Freja vred sin hjerne for at bidrage bare med ét eller andet i den lille pause, der nu opstod. Selvom hendes læber begyndte at tage tilløb til

at forme ord, kom der ingen, før han fortsatte: ”Det er jo lidt pudsigt, at vi som moderne mennesker stadig holder fast i, at vores kærlighed ikke bør styres af vores lyst og lidenskab. For sandheden er jo, at de to ting i sidste ende er uadskillelige, og jeg fristes faktisk til at påstå, at de er to sider af samme blad?”

Freja kunne ikke finde på andet end at gumle på en småkage som undskyldning for, at hun stadig ikke kunne finde på noget fornuftigt at sige men i stedet bare sugede hans ord til sig og kun ønskede at høre flere. ”Her har kirke, tro og religion i øvrigt været skurke i min verden”, grinede Henrik og spurgte Freja direkte: ”Har du nogensinde overvejet, om grunden til, at du ikke har fundet ’den rigtige’...” han lavede citationstegn med fingrene ”...er det måske fordi, du ikke har fundet DET rigtige. Har du søgt efter det, du har brug for eller i virkeligheden det, som du er blevet bildt ind, at du har brug for?”

Freja følte sig i en form for hypnose. For første gang i sit liv mærkede hun at være et sted, hvor hun ville kunne sige alt uden forbehold, men det var samtidig unødvendigt, for han kunne selv søge rundt og læse alt det, han ville, inde i hende. Hun kunne ikke forestille sig, at selv landets bedste psykolog ville evne dette.

Henrik fortsatte ufortrødent med at fortælle om det, som han og Victoria havde fundet i hinanden.

De havde ladet deres lidenskab leve uden forbehold og havde derigennem ladet den ubrydelige kærlighed mellem dem opstå og blive ved med at vokse, og det fik dem til at være som nyforelskede teenagere selv her, hvor deres guldbryllup kunne øjnes i horisonten. ”Det handler om at gribe og rumme hinanden som individer... acceptere vores individuelle drifter og lyster og gøre det til en fælles passion!”

Henrik fortsatte med at fortælle om, hvordan han og Victoria altid havde haft elskerinder sammen, lige siden de var unge. Nogle gennem flere år og andre mere kortvarigt men altid med gensidig og dyb kærlighed mellem dem alle tre. Parrets tilgang var dybt filosofisk og vidnede om, at på trods af deres naturvidenskabelige baggrunde så havde de også en tro på det spirituelle og tilgik det at være menneske som en helhed.

Under andre omstændigheder ville Freja have syntes, at denne bramfrie drejning og delagtiggørelse i parrets sexliv var stærkt grænseoverskridende, men hun sugede det i stedet bare til sig.

Når en elskerinde brød med dem, havde det altid været i fordragelighed, og fordi hun måtte videre på livets rejse uden dem, som Henrik formulerede det. Freja var dybt betaget af hans fortælling og det faktum, at kærlighed og lidenskab i Villa Afrodenus var både aldersløs og tidløs.

Det sidste forhold, de havde haft, lå cirka tre og et halvt år tilbage. Det var til en kvinde, der siden havde fundet videre i livet og var blevet gift og havde fået børn.

”Sådan går det jo nogen gange”, sagde Henrik og tilføjede: ”Vi ser jo heller ikke så meget til vores drenge mere. Livet er en foranderlig størrelse, uanset hvor meget vi prøver at holde fast i det, som er...”

”Men det er jo lang tid siden nu... altså at I har haft hende”, afbrød Freja. ”Hvorfor har I ikke fundet en anden?”

Henrik ledte lidt efter ordene inden han svarede: ”Det handler ikke om at ’finde’,” hans fingre lavede igen citationstegn i luften, ”men om at møde. Det kommer helt af sig selv, og når vi mindst venter det”

De blev begge tavse for en stund og så ud på den smukke have.

”I øvrigt...” grinede Henrik med sit skælmske og gennemborende blik, ”Ja, så ved både du og vi - altså Victoria og jeg – med vores medicinske baggrunde, mener jeg – at vores kroppes nervebaner og vores hjerner har et utal af tangenter at spille på, der går langt ud over traditionel husmandssex, ikke?”

Hans sidste ord fungerede som en lille nøgle til en forbudt dør, som Freja altid havde overset, sikkert med vilje. Nu var hun blevet stillet direkte hen foran den med låsen åben, og herfra gik det hele stærkt.

Freja befandt sig i en blanding af fjern drømmetåge og fuldstændigt nærvær i sin kriblende krop, imens hun lå og kom til sig selv.

Hun kunne sagtens genkalde sig, hvordan hun og Henrik havde rejst sig synkront, så stolene næsten væltede bag dem. Hvordan deres arme og tunger havde slynget sig om hinanden. Hvordan han målrettet havde ført hende ovenpå ved hånden, og hun uden den mindste tvivl var fulgt med. Hvordan hendes sommerkjole, trusser og bh nærmest forsvandt af sig selv. Hvordan hun var blevet kastet ned på divanen i påklædningsværelset med vidt spredte ben. Hvordan hans tunge lystigt havde taget for sig af hendes flydende safter, imens hans fingre hamrede op i hende, indtil den mest vidunderlige bølge, hun kunne mindes, havde skyllet igennem hendes krop.

Selvom Freja følte sig forløst på skønneste vis og kunne se direkte ned i Henriks dybe kærlige og trygge øjne, greb forlegenheden hende alligevel. Han rejste sig forstående op, og vendte sig om for at rette på sin skjorte og håret, imens hun skyndsomt tog sit tøj på igen.

Hun kunne dog tydeligt se, hvordan hans øjne fulgte hendes mindste bevægelser i spejlet og hans opmærksomhed føltes vidunderlig!

Så snart de forlod påklædningsværelset og var på vej ned i hallen, var den klassiske gentleman tilbage, som om intet var hændt. Han så kort på sin telefon, der havde ligget på hylden under det store spejl ved siden af garderoben og sagde: ”Tak for dit fantastiske selskab og en dejlig eftermiddag. Jeg kan se, at det er ved at være tid til at hente fru-en.” Han tastede lidt på sin telefon og spurgte: ”Hvad er dit nummer?”

Freja svarede desorienteret, og fik også Henriks nummer tastet ind, inden hun sluttede med at mumle noget i retning af et ”Tak i lige måde!” afsluttet med nedslåede øjne og et forlegent ungpigesmil.

Ligesom de var ankommet, fulgtes de to biler ud af indkørslen igen. Kvarteret var ved at få liv med hjemkomne biler, der blev tømt for børn og indkøb efter en lang dag. Efter nogle få sving kørte de i hver sin retning.

Det var først halvvejs hjemme, at Freja vågnede rigtigt op igen og så

småt fandt hoved og hale i det, som dagens uventede forløb havde budt på.

Hun begyndte at grine højt og skruede helt op for radioen, imens hun skrælede med på musikken, alt hvad hun kunne. Hendes medfølgende dans i førersædet skabte både munterhed og halvmåbende blikke hos bilisterne omkring hende.

Freja anede ikke, hvad hun skulle gøre af sig selv, da hun kom hjem. Hun boblede af en ny ukendt energi, og det eneste, hun kunne finde på at gøre ved den, var at bruge eftermiddagens sidste timer på at ordne og gøre hele sin lejlighed ren fra ende til anden.

Nu stod hun i et halvhjertet forsøg på at lave noget, der lignede aftensmad, selvom det ikke var den sult hun følte. Hendes telefon lyste pludseligt op, og der kom en sms.

Den var fra et ukendt nummer og hendes hjerte begyndte at hamre, som hun læste.

'Kære Freja! Henrik har fortalt om dig og den skønne eftermiddag, I har haft sammen. Jeg blev så glad og håber, at du har lyst til at besøge Villa Afrodenu igen, og at vi alle tre en gang får lov til at nyde hinanden sammen! Knus, Victoria (Henriks Kone)', stod der og Freja havde kun knapt nået at læse færdig, før der tikkede en sms mere ind med et billede.

Det var af Victoria der lavede kysmund og en storsmilende Henrik i baggrunden.

Freja tyggede længe på, hvad hun skulle svare, inden hun begyndte at skrive:

'Kære Victoria og Henrik. Selv tak. Jeg har godt nok været helt ved siden af mig selv efter i dag, men på den gode måde! Jeg vil rigtig gerne besøge jeres smukke hjem igen og glæder mig allerede! Vi må lige finde ud af hvordan det passer? Kh Freja'

Så snart beskeden var afsendt, skyndte hun sig at gemme Victorias nummer i telefonbogen.

Freja havde aldrig følt en biseksuel trang eller troet på at hun kunne have en polyamorøs rummelighed, men den gnist, der var tændt i

hende nu, syntes pludseligt at indeholde det hele.

Det føltes ikke som en ny overordnet størrelse, der var skabt i hende, men kun noget, der tilhørte dette unikke møde med netop disse to mennesker, og den ene af dem havde hun oven i købet slet ikke mødt endnu. Men hun rummede hende allerede, følte hun, og hvordan kunne det lade sig gøre? Frejas følelsesliv var helt rundt på gulvet, men det føltes fantastisk.

Henriks fortælling og hans mange ord fik kun lysten og nysgerrigheden på mere til at vokse. Den store aldersforskel gjorde heller intet dårligt for Freja, pudsigt nok tvært imod.

Hun nød at føle sig som den uerfarne og for en gang skyld ikke at være den med alle svarene. Følelsen af at kunne være passiv og lade sig bære i denne nye størrelse føltes vidunderlig. Det var fuldstændig vanvittigt, at en oplevelse på kun et par timer kunne fylde så meget, men hun kunne ikke andet end at give sig hen og nyde den.

I den kommende tid besøgte Freja Henrik et par gange i villaen, som de nu kunne få det til at passe med hendes vagtplan i dagtimerne.

Victoria var selv på arbejde hver gang, og det lå usagt i kortene, at det var sådan, det skulle være i optakten.

Hver gang Freja kørte ind i indkørslen til Villa Afrodenus, var det, som om hele kvarteret sov og var lukket helt ned. Helt lavpraktisk passede det jo nok fint for parret, at naboerne ikke var hjemme, når hun besøgte Henrik alene, så ingen ville gå og sladre om den unge skønhed, der besøgte den gamle gris.

Hver gang de mødtes, foregik akten på divanen i påklædningsværelset. Freja nød at se og mærke Henriks modne krop, og selvom hans potens ikke var som en tyve årige længere, savnede hun intet. Hans ord fra deres første møde om, at lysten og forløsningen ikke ændrede sig på trods af kroppens aldring, fik hun så absolut bevist.

Hun var ikke et sekund i tvivl om hans nydelse og tilfredsstillelse, og hun måtte indse hvor lille en betydning penetration i virkeligheden havde. Vidunderlig fyldestgørende sex handlede om sammensmeltning fysisk som mentalt og ikke om det hurtige 'kick'.

Hver gang hun lå på divanen, og orgasmerusen tog hende, svømmede hendes øjne væk i det fantastiske loft over hende og legede rundt i

rille mønstrene. Og når hun onanerede derhjemme, blev loftsmønstrene lig med klimaks, og hun så dem for sit indre blik, hver gang hun kom, uanset hvor hun var.

Der gik sjældent mere end et par timer, efter Freja var kommet hjem, inden der kom en sms fra Victoria med en tak efterfulgt af billeder af hende og Henrik. De blev hurtigt mere og mere sensuelle og pirrende at se på. Nok var de modne mennesker men bestemt ikke tabt bag en teknisk lastbil, og Victoria var altid midtpunkt på motiverne.

De saftige billeder og medfølgende beskeder fra Victoria lagde ikke skjul på, at det store møde, hvor de skulle være sammen alle tre, kom nærmere og nærmere. Efterhånden tikkede billederne ind på alle tidspunkter af dagen uafhængigt af besøgene i herskabsvillaen.

Frejas trang til forløsning sammen med Victoria voksede sig på kort tid til en ulidelig men vidunderlig trang.

Kirkens orgel begyndte at spille, og Freja blev brutalt revet tilbage til virkeligheden, da hele forsamlingen begyndte at synge med på salmen efter præstens tale.

Hun kunne stadig ikke få øje på Victoria, men det var også svært at se de forreste rækker her fra hendes plads i bageste hjørne.

Freja forsøgte at synge med men opgav hurtigt og lod salmebogen hvile i skødet.

I stedet gled hendes tanker tilbage til der, hvor utålmodigheden og lysten var ved at æde hende op.

Hun var på det tidspunkt godt i gang med at onanere sig selv halvt fordærvet på alle tidspunkter af døgnet, da Henrik endelig viste hende nåde...

Om alle fortællingerne i Mesterlære III

MeToo

Til en personalefest møder vi den selvbevidste kvinde, Charlotte, der har styr på sit, men som føler sig umyndiggjort som selvstændig kvinde af politisk korrekthed og berøringsangst for den gode flirt og naturlige lyst. Som festen skrider frem, og alkoholen sætter ind, får Charlotte en god idé, men var den nu også så god, når det bliver mandag morgen?

Denne historie har en humoristisk vinkel på MeToo fænomenet og er inspireret af et simpelt facebookopslag fra en kvinde, der under en firmafest skrev "Hvorfor er der ingen, der tør flirte med mig længere?"

Kidnappet

Anne er en lidt sølle skæbne, og umiddelbart kan vi kun have ondt af hende og hendes forkludrede liv, som tilmed kun bliver værre i det, der synes som et ondsindet, udspekuleret og perverst overgreb. Umiddelbart en kvindes værste mareridt, men...

Kidnappet er en fortsættelse fra to noveller i Mesterlære II, men læseren behøver ikke at kende dem for at kunne følge med. Den samler op et stykke tid efter der, hvor Stalker (fra Mesterlære II) slutter. Hovedkaraktererne er inspireret fra det virkelige liv og den røde tråd i- og imellem fortællingerne er mange kvinders såkaldte voldtægtsfantasi.

Traumer og Lidenskab

Lotus er midt i sine tredivere og har brugt det meste af sit liv på at finde fodfæste og nå hertil, hvor hun føler sig stærk og har lært at elske sig selv. Hun har lagt fortiden bag sig, hvilket også har krævet et brud med familien. Hun tror, hun har fundet alle svarene på sin opvækst og har bearbejdet dem i sine processer gennem årene, men de bliver kraftigt udfordret, da hendes storesøster pludseligt en dag insisterer på, at de skal mødes...

Denne novelle er en sammenfatning af virkelige skæbnefortællinger, betroet til Davie Jones af to modige kvinder. Både at skrive og at udgive denne novelle i forbindelse med Mesterlæreserien har krævet mange redaktionelle overvejelser. Det er dog blandt andre kvinderne selv, der har insisteret på, at den skulle udgives, da historien berører sider af erotikken, som man kun sjældent taler om, og som er yderst skamfuld for mange af de, der har oplevet tilsvarende situationer.

Fødselsdagsgaven

Vi dumper ned midt i Ilea's 30-års fødselsdag med familien, hvor en særlig gave fra hendes kæreste skaber debat rundt om bordet. Alle er klar over, at det drejer sig om en rejse, og hvor turen går hen, er der mange gæt på blandt gæsterne. Kæresten Mikkel afslører ingenting, og Ilea har ingen anelse om, at rejsen skal begynde, så snart gæsterne er gået, kun få skridt fra deres bryggersdør...

En humoristisk fortælling, især i de små illustrationer, som Davie Jones også er kendt for. Novellen fortæller blandt andet om fænomenet aldersforskel, der ofte optræder i det nære BDSM-parforhold. Historien har haft mange inspirationskilder, men grundidéen er opstået under samlingen af Davie Jones' dengang nyindkøbte saml-selv-skænk og af hans hang til finurlige illustrationer.

Freja

Freja sidder de obligatoriske 15 minutter i en gymnastiksal efter at have fået sit tredje vaccinstik mod Corona. Hun er sygeplejerske og dermed foran i programmet, i forhold til de mange andre, der omgiver hende. En speciel ældre herre, som er en del af det personale, der skal overvåge, om nogen i salen bliver dårlige af vaccinen, fanger hurtigt hendes opmærksomhed, og de falder i snak. Før hun selv når at opdage det, har han så let som ingenting åbnet hendes inderste, og i modsætning til hendes normale adfærd sænker hun alle parader og lader sig bære ind i en særlig verden af altfavnende nydelse – i hvert fald så længe det varer...

Historiens handler om det, der populært kaldes 'mindfuck'. Inspirationen er kommet fra Davie Jones' gode veninde, og indledningen på fortællingen ligner til forveksling den sande historie.

Novellen arbejder herfra videre med, i hvor høj grad vores virkelighedsopfattelse også bæres af vores forestilling og fantasi? BDSM som paraplybegreb er jo en størrelse, der kan binde hjerne og krop sammen, hvilket kan være en vidunderlig men også en farlig størrelse, hvis vi ikke passer på. Uden at afsløre for meget kan læserne godt loves en ordentlig omgang mystik og stof til efterrefleksioner i historien om Freja!

Mentor

Davie Jones har indladt sig på at være mentor for en mand, der har brug for at lære og forstå, hvad BDSM i virkeligheden handler om, for at kunne tilfredsstille sin kones voksende trang og dermed måske også redde deres parforhold i sidste ende.

Forfatteren er gået til opgaven med krum hals og har med stor iver coachet manden gennem længere tid, men da deres fælles arbejde skal stå sin prøve, går det op for Davie Jones, hvor stort et ansvar han i virkeligheden har taget på sig, da to menneskers fremtid måske er afhængig af hans evne til at lære fra sig...

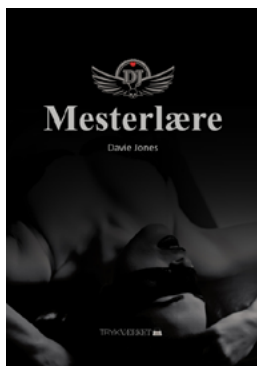
Som i de to andre Mesterlærebøger, slutter vi helt inde i maskinrummet hos forfatteren og får indblik i hans verden. Dermed er man heller ikke i tvivl om historiens autenticitet, der langt hen ad vejen nærmest kunne have været et uddrag fra Davie Jones' egen dagbog.

Det er også her, vi finder de afsluttende ord til Mesterlæretrilogien, som i bund og grund handler om at være åben for at lære sig selv at kende, mens man ikke lader sig styre af, hvad andre forventer, så man dermed skaber sig et essentielt værktøj til at blive et helt menneske og finde den dybe kærlighed.

Davie Jones

Davie Jones' tidligere udgivelser

© Davie Jones og Trykværket

Illustrationer og grafisk layout: Davie Jones, daviejones.dk

Redaktør: Anders Wadsholt, anders@wadsholt.dk

Mesterlære - 2019 Trykværket

Mesterlære II - 2020 Trykværket

Mesterlære III - 2025 Trykværket

Engstien 14 - 2020 (Onlineudgivelse som juleføljeton)

trykværket

www.trykvaerket.dk

post@trykvaerket.dk